

LBRIS

We know
books

SIMONA CELIK

Compromis

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CAPITOLUL I

IRINA

23 noiembrie 2010

E o zi friguroasă de toamnă în Iași, iar eu mă îndrept grăbită spre facultate, unde am cursul de management internațional. Drumul e anevoios, cu un vânt rece care bate din față. Îmi strâng mâinile pe lângă corp, încercând să mă încălzesc, căci astăzi, fără să-mi dau seama, m-am îmbrăcat subțire. Port o geacă neagră din imitație de piele, ce-mi vine până la brâu, iar pe dedesubt, o simplă maletă. Frigul îmi biciuie fața, de parcă mii de ace mă înțepă la unison, iar mâinile mi-au înghețat de-a dreptul.

„Ce prostie să nu iau tramvaiul!”, mă cert în sinea mea. Adevărul e că încerc să economisesc fiecare bănuț. Chiar și un bilet de tramvai e mult pentru bugetul meu limitat.

Arunc o privire în jurul meu și observ studenți ca și mine, îngândurați și grăbiți, tramvaie vechi și zgomotoase ce trec alene, și simt un miros de covrigi calzi.

Parcă nu mai ajung, iar vocea mea interioară îmi spune că poate ar fi fost o idee mai bună dacă nu ieșeam din cămin astăzi. Dar eu nu lipsesc niciodată de la cursuri. Îmi place să cred că sunt o studentă silitoare, așa am fost de când mă

știi. Nu-mi permit să pierd tocmai cursul de astăzi, când ne vin rezultatele examenelor parțiale, iar profesorul va anunța noile sarcini pentru cea de-a doua parte semestrului.

Mai este puțin de mers, iar ultima bucată de drum o parcurg prin alergare ușoară, și astfel sosesc cu un sfert de oră întârziere în fața corpului B al Facultății de Economie.

Intru răsufflând din greu în clădire și pe coridor mă așteaptă prietena și colega mea de grupă, Lia. Încerc să-mi trag sufletul și-mi dau la o parte cu mâna părul ce-mi vine în față. Ea se uită mirată la mine, cu ochi mari negri, apoi, uitând să salute, îmi spune direct:

— Ușor, că avem timp. Profu' n-a venit încă. Ce-ai pățit?

— N-am mai luat tramvaiul astăzi, pentru că am vrut să iau puțin aer, mint eu.

— Puteai să te îmbraci mai bine! remarcă prietena mea. E un frig afară de îngheață apele. Apropo, felicitări!

Mă uit la ea fără să înțeleg.

— Pentru parțial. Ai luat nota 10. E afișat pe panou.

Rezultatul nu mă miră, pentru că am învățat teoria pe rupte pentru acest examen.

— Și tu cât ai luat? O întreb eu din reflex.

— Având în vedere că nu sunt ok de ceva timp, de când m-am despărțit de prietenul meu, după cum știi, pot spune că sunt mulțumită de nota mea de 9.

Lia e prietena mea cea mai bună încă din anul I de facultate. Felul ei de-a fi, mereu cu zâmbetul pe buze, atitudinea ei mereu pozitivă m-au cucerit încă din prima zi. Îmi amintesc și acum clipa în care am cunoscut-o: acum 4 ani, stăteam stingheră în sala de curs și nu vorbeam cu nimeni din grupă. Abia ieșisem de pe băncile liceului și, deși fusesem o elevă model, firea mea excesiv de timidă mă

împiedica să-mi fac prieteni. Lia a fost cea care a intrat prima în discuție cu mine și, prin atitudinea ei caldă, a reușit să pătrundă în universul meu. De atunci, suntem cele mai bune prietene, făcându-ne majoritatea proiectelor împreună.

Din punct de vedere fizic, s-ar putea spune că suntem două fete în contrast: eu sunt de înălțime medie, dar slăbuță, am părul blond lung, ochi albaștri și un ten atât de alb, că în școala generală mi se spunea „pui de Avicola”. Pe când Lia e înaltă, cu tenul măsliniu și părul scurt, negru, la fel ca ochii săi.

Pășim în amfiteatrul plin de studenți gălăgioși și urcăm treptele până sus. Ne așezăm printre ultimele bănci, tocmai în timp ce profesorul intră în sală.

Profesorul de management internațional e un om în vârstă, dar impunător, înalt și cu părul alb, cu o ținută impecabilă. După salutul convențional, începe să vorbească:

— Notele pe care le-ați luat la examen nu sunt rele, văd că știți teoria. Acum, să vă văd la practică.

Își drege glasul și spune clar:

— De data asta, punctajele la curs se vor oferi în mod diferit față de cum erați voi obișnuiți. Datorită faptului că sunteți la master în anul II și aveți mai puține ore, veți avea timp pentru ceea ce mi-am propus: în primul rând, trebuie să găsiți o firmă internațională și să faceți acolo un stagiu de practică timp de o lună, precum și un proiect care să includă o analiză SWOT¹ și o descriere amănunțită a firmei respective.

În amfiteatru se aud șușoteli și studenții discută între ei. Deși e gălăgie, eu mă întorc spre Lia și dau din umeri, zicând:

---

1. *Analiza SWOT* este o metodă folosită în mediul de afaceri pentru a reda o viziune de ansamblu asupra firmei, pe baza unor informații clare, detaliate și bine documentate.

— Nu cunosc nicio firmă care să ofere stagii pentru masteranzi.

— Nici eu nu cunosc. Cred că trebuie să ne facem mai întâi CV-urile¹ și să mergem să căutăm efectiv o firmă care să ne accepte.

— Mda, mormăi eu. De parcă e chiar așa ușor să găsim așa ceva.

— Hai, Irina! Nu mai gândi așa! O să ne descurcăm noi cumva. Am trecut prin cursuri și mai grele, sunt sigură că o să găsim ceva.

Aș vrea să am măcar un sfert din optimismul Liei. Dar știu că n-o să fie ușor. În zilele noastre, cei care reușesc au pile. Fără relații nu prea ai șanse să faci nimic în viață.

— Ar fi o idee bună dacă ai merge la cămin cu mine după ore, să dăm o căutare pe internet și să ne facem CV-urile, îi propun eu, iar ea este de acord.

*

Hotărâm să mergem pe jos până la cămin. E seară, dar încă e lumină, și pe drum începem să pălăvrăgim vrute și nevrute, iar la un moment dat ne oprim din mers pentru a admira un cuplu de miri care-și fac poze în parcul Copou. Remarc că mireasa are o rochie simplă, de dantelă, și părul ondulat, lăsat pe spate, iar mirele, elegant și el, o ține de după mijloc, în timp ce un fotograf profesionist îi pozează din toate unghiurile. Pe fețele lor se citește fericirea, iar eu nu mă pot abține să simt o urmă de regret, sau poate o invidie ascunsă. Lia soarbe din ochi întreaga scenă, în ochi i-au apărut sclipiri de bucurie și un zâmbet tâmp i s-a așezat pe față. O iau de mână cu intenția de a mă îndepărta de acel loc, dar ea se trezește spunând:

---

1. *Curriculum Vitae.*

— Auzi? Tu cum de nu ai niciun prieten? Ai 22 de ani, ești frumoasă și deșteaptă, cuminte și studiosă, și totuși ești singură.

Mă gândesc puțin înainte de a-i da un răspuns, dar ea continuă:

— Știi că ultima ta relație a fost un eșec și că mi-ai povestit despre asta. Cum îl chema?

— Cătălin, îi spun eu uitându-mă în lături, căci amintiri nedorite îmi vin în minte.

Nu vreau să mă gândesc la asta acum, dar nu-mi dau seama unde vrea să ajungă Lia cu întrebările ei.

— De atunci au trecut 2 ani. Știi că ți-e frică de o nouă relație, ți-e frică să nu te arzi din nou. Dar nimic nu e mai frumos pe lumea asta decât atunci când iubești și ești iubit.

— Spui asta tu! De-abia te-ai despărțit de prietenul tău. Lia se uită la mine cu un aer visător și începe:

— Da, dar asta nu înseamnă că am încetat să mai cred în iubire. Tot cred în inimioare, floricele și gesturi romantice.

Auzind-o, primul lucru care îmi vine în minte e că a citit prea multe cărți de dragoste. Nu vreau s-o descurajez prea tare, dar trebuie s-o aduc cu picioarele pe pământ, așa că îi spun:

— Ești o idealistă, Lia. Iubirea adevărată există doar în povești. Și în plus, știi că eu am o situație grea acasă, și doar prin muncă și studiu mult pot să mă ridic și să-mi găsesc un serviciu bun. Chiar nu îmi stă mintea la așa ceva. Am prea multe pe cap pentru a-mi permite luxul de a mă îndrăgosti.

Simt cum vorbele mele n-o ating deloc pe prietena mea, care-mi zâmbește cu subînțeles, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu. Atitudinea ei mă derutează pe moment, dar decid să nu dau atenție îndoielii ce mi se strecoară în suflet. Ne continuăm drumul în tăcere, și peste câteva minute ajungem la cămin.

Stau în căminul C1 al universității, împreună cu alte două fete. Având în vedere condițiile generale precare din căminele studențești românești, camera mea e destul de încăpătoare și modernă, datorită mediei mari cu care am intrat la master. Sunt trei paturi, puse lângă câte un perete, unul lângă peretele din stânga, care e al meu, și două la peretele opus. Bucătăria și baia sunt comune, dar avem un reșou și un minifrigider în cameră, un dulap mare cu haine și unul cu materialele de studiu și cărțile noastre. La mijloc, lângă fereastră, e un birou unde pot sta două persoane să învețe.

Colegele mele de cameră îmi sunt, de asemenea, prietene bune: Andreea e tipul extrovertit de fată, mereu vorbăreță, dar și muncitoare, lucrând deja la un magazin celebru de haine în paralel cu facultatea. E înscrisă în numeroase asociații de studenți și e mereu activă. Pe când Oana este o fată diferită, timidă, e studentă la Litere, și noi două ne asemănăm într-o anumită măsură. E mereu cu nasul în câte o carte, iar creativitatea ei nu are margini: de la felul său de a se îmbrăca, mereu în negru, cu fustă și ciorapi groși, cu părul prins în coc la spate, și până la baldachinul de pe patul ei, împodobit cu fluturi de hârtie tăiați și colorați chiar de ea și care atrage atenția imediat cum intri.

E ora 8 seara când ajungem în cameră. Se pare că și colegele mele au ajuns de puțin timp, și își pregăteau ceva de mâncare. Ne invită și pe noi la cină, care constă în ouă ochiuri cu cartofi prăjiți, mâncarea studentului. Acceptăm bucuroase invitația lor pentru că ne este foame, și savurăm mâncarea râzând și povestind. La sfârșit, Lia spune:

— Săru' mâna pentru masă! Mâncarea a fost delicioasă, iar atmosfera din cămin nu se compară cu nimic. Noi acum vom lucra puțin pentru cursul nostru, trebuie să găsim o firmă mare care să ne accepte pentru un internship¹.

---

1. *Stagiu de practică.*

— Am auzit că la Best Burgers fac recrutări de personal, intervine Andreea. La restaurantul din Mall of Iași. Puteți să vă încercați și voi norocul, poate vă primește pentru practică.

Fac schimb de priviri cu Lia, și pare că amândouă avem același gând.

— Nu-i o idee rea. Pentru curs ar merge, spun eu cu voce tare. Mulțumim de pont, Andreea!

— N-aveți pentru ce, fetelor. Ah, și încă ceva: să nu uitați de ziua mea de săptămâna viitoare. Facem petrecere în cămin de Sfântul Andrei. Lia, ești și tu invitată.

Ne așezăm la birou, cu laptopurile în față, iar Oana își deschide o carte și începe să citească. E în lumea ei, și noi încercăm să n-o deranjăm prea tare, vorbind încet și puțin.

Începem să completăm CV-urile, fiecare pe laptopul său. Îmi scriu realizările de până acum: șefă de promoție în liceu, facultatea absolvită, limbile străine știute.

Când să scriu și despre stagiul de practică din Franța, văd că Lia s-a oprit din scris și privește concentrată ecranul.

— Ce faci? o întreb eu în șoaptă. Ai terminat?

— Caut poză acum.

— E simplu, pune-o pe cea mai recentă.

— Nu, stai. Vreau să pun una mai interesantă.

— Pentru CV se folosesc pozele tip pașaport, zic eu hotărâtă.

— Și ce dacă? Hai să ieșim și noi din tipare măcar o dată.

Strâmb din nas. Nu mi se pare o idee deloc bună să punem altfel de poze. Dar Lia continuă:

— În plus, nu trimitem CV-ul pentru un interviu așa de important. E primul meu CV, hai să ne amintim peste ani de nebunia noastră.

— Ți-ai pierdut mințile?! Vrei să fim luate drept... drept..., și nu-mi găsesc cuvintele.

Oana își scoate și ea nasul din carte și se uită curioasă la noi.

— Nesperioase, în cel mai rău caz, completează Lia. Hai, că nu e cine știe ce!

— Bine, mă las eu convinsă. Cu poză sau fără, tot nu ne acceptă. Nu uita că nu avem pile.

Lia se uită ștregărește la mine și spune:

— Facem pariu că ne acceptă?

— Îți arde de glume.

— Nu, serios. Dacă ne acceptă pentru stagiu, ieși și tu o dată în club într-o seară.

Intru în jocul Liei, deși știe cât de mult urăsc cluburile. O întreb ce se va întâmpla dacă pierde.

— E simplu, îți fac cinste la cantină.

— Tu și ideile tale..., îi spun eu, zâmbind și dând din cap.

Apoi mă întorc spre computerul meu, încercând să găsesc poza potrivită. Caut în fișierele personale, și voilă, o poză recentă în care am un zâmbet până la urechi, pe un fundal verde ce reprezintă brazi din Grădina Botanică, locul meu preferat din tot Iașiul.

Lia își încarcă și ea o poză de tip selfie, și hotărâm amândouă ca în ziua următoare să ne depunem dosarul cu CV-ul și scrisoarea de intenție¹ la restaurantul despre care ne-a zis colega de cameră.

---

1. Scrisoare de prezentare de o pagină, atașată la CV, în care precizezi aptitudinile tale cheie și rezultatele sau experiența anterioară, scrisoare care se încheie cu rugămintea adresată destinatarului de a te contacta pentru un eventual interviu.

CAPITOLUL 2

ILHAN

Alarma telefonului meu sună la ora 7 fix. Mă trezesc, deși sunt somnoros, și cu mișcări lente o închid. Dau la o parte pătura de pe mine și, cu toate că aș fi vrut să mai dorm, realizez cătă treabă am azi și mă dau jos din pat. Mă încălț cu papucii de lângă noptieră, îndreptându-mă așa cum sunt, în pijamale, spre balconul din sufragerie. Îl deschid și frigul de noiembrie mă izbește în față. Asta mă trezește instantaneu și trag puternic în piept aerul de dimineață. Îmi place să privesc răsăritul de soare, iar priveliștea de la etajul 13 al apartamentului meu e superbă. Stau în jur de cinci minute afară, timp în care fac câteva exerciții de trezire, întinzându-mi brațele și picioarele.

Mă gândesc că astăzi musai trebuie să mă duc la restaurant. N-am fost atâtea zile și cred că e haos în lipsa mea. Deși o am pe ambițioasa Gabriela, angajata mea, care face lucrurile destul de bine, totuși ea nu se poate ocupa de gestionarea întregii afaceri.

Intru în casă și mă duc la bucătărie să-mi fac o cafea turcească. E atât de multă liniște, încât țiuitul mașinii de cafea mă face să tresar. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu singurătatea, de doi ani de când duc această viață.

Deodată, telefonul meu începe să vibreze. Nu poate fi decât o singură persoană la ora asta.

— Bună dimineața, iubire! Te-ai trezit? spune Elena veselă.

— Bună dimineața! Da, evident.

Am ajuns să cunosc limba română destul de bine în acești ani, deși încă vorbesc ca un străin. Mi-a fost greu la început, dar am reușit.

— Mi s-a făcut dor de tine, iubi. Ce program ai astăzi?

— Am multă treabă la restaurant azi.

O aud oftând în telefon.

— Vino diseară la noi. Sora mea organizează o cină specială și va fi și Onur. Tati a zis să te invit și pe tine.

— A, da?

— Se pare că Alexandra și Onur au ceva să ne spună, chicotește ea. Dar nu vreau să dau din casă prea mult, e secret.

Așa cum Alexandra este sora ei, Onur este ca și fratele meu, deci intuiesc deja despre ce e vorba. Probabil vor anunța data oficială a căsătoriei lor.

— Vin, trebuie să aflu secretul, mă prefac eu, intrând în joc.

— Bine, pui, te aștept diseară, te pup dulce-dulce!

— Ne vedem diseară, Elena!

Arunc telefonul de nervi pe masă și intru în dressing pentru a mă îmbrăca. Vreau să alerg puțin pe malul Bahluiului, trebuie să-mi limpezesc mintea. În timp ce mă încălț, observ revista *Men's Health* pe un taburet, iar asta îmi dă un impuls și mai mare pentru a ieși afară la alergat. Dar mai ales scurta conversație cu Elena, felul în care evoluează relația dintre noi, felul în care s-a atașat de mine, toate acestea mă agasează și simt nevoia de o eliberare prin sport.

Îmi iau cheile, telefonul și căștile. Cobor pe scări în loc să iau liftul, iar când ajung afară, îl salut pe portar. E un om simpatic, cu care mă înțeleg bine și care-mi păstrează tot timpul coletele cât nu sunt eu acasă. Și din când în când mai bem o cafea împreună, jos la recepție.

Complexul de apartamente în care stau e situat chiar în apropierea râului Bahlui, iar pentru alergat este loc special. Încălzirea o fac prin alergat ușor, apoi, pe măsură ce timpul trece, alerg din ce în ce mai repede. Inima îmi pompează nebună, și mă simt din nou copil: fericit și liber. Iubirea Elenei, datoria față de tatăl său, dorul enorm de țara și de familia mea, toate astea rămân în urmă odată cu pașii făcuți. Traversez podul și mă întorc pe cealaltă parte a Bahluiului, alergând într-o formă dreptunghiulară. Încetinesc abia când ajung aproape de casă, continuând la pas restul drumului. Endorfinele s-au pus în mișcare și au asupra mea un efect revigorant, chiar excitant.

Sunt pregătit pentru o nouă zi.

Iulie 2007

Ortaköy e locația mea preferată din Istanbul, aflată pe malul Bosforului. E aglomerat, plin de cafenele și de turiști, vânzători ambulanți și pescăruși. În ciuda forfotei specifice, aici îmi pot liniști mintea. Apropierea de mare întotdeauna mă binedispune. Îmi place să privesc valurile și să las sunetul lor liniștitor să mă învăluie ca o pătură invizibilă, să mă elibereze de griji. E ca o terapie în natură.

Astăzi e o zi importantă pentru mine. Am absolvit Facultatea de Economie. Sunt fericit și mulțumit. Nu știu ce drum o să iau în viață, dar în acest moment mă simt împăcat cu mine însumi. După ceremonia de absolvire, am venit cu colegul și prietenul meu cel mai bun, Onur, la o terasă din Ortaköy să sărbătorim.

— Fenerbahçe a jucat bine sezonul ăsta. Nu m-ar mira să câștige cupa, spune el, terminând ceaiul din pahar.

— Nici Beşiktaş n-a jucat rău, îmi apăr eu echipa favorită.

Deși suntem prieteni buni, în privința fotbalului avem convingeri diferite, și e singurul aspect în care nu ne înțelegem.

— Ai mai vorbit cu Alexandra? încerc eu să schimb subiectul, trăgând din muștiucul de narghilea. Ce-ai de gând să faci, până la urmă?

— Frate, lucrurile sunt serioase, spune el gânditor. Îți spun sincer, nu mă văd trăind fără ea.

Sufiu fumul înspre el, iar el întoarce capul în altă parte. Tot atunci, vine ospătarul și adună paharele goale de ceai, lăsându-le pe altele pline.

— Și ce-ai de gând să faci? repet eu, puțin îngrijorat pentru prietenul meu.

Știi că are o relație la distanță de câțiva ani cu o româncă. A fost de multe ori în România, dar mă gândeam că această relație n-are niciun viitor. Că e doar un mod de a pierde timpul.

— Păi... mă gândesc să mă mut în România. Aș putea să-mi deschid o afacere acolo și voi fi cu Alexandra.

Replica lui mă șochează și aproape că mă înec cu fumul. Am multe cunoștințe care au făcut lucruri nebunești în numele iubirii, dar nu mă așteptam să-i sucească în halul ăsta mințile prietenului meu. Dacă spune asta, presupun că hotărârea e deja luată și, cel mai probabil, a așteptat să termine facultatea ca să o pună în aplicare. Tușesc să îmi revin și îl aud spunându-mi ceva și mai neașteptat:

— Dacă vrei, putem merge amândoi acolo. Studiem piața afacerilor din Iași, orașul Alexandrei, vedem ce posi-

bilități sunt, și ne hotărâm. Știu că nici tu n-ai alte planuri. Decât să lucrezi la magazinul tatălui tău, și știu că nu-ți convine asta. Putem merge cu viză de turist pe 3 luni în România, și apoi...

— Stai, stai, frate, ce spui acolo?! îl întrerup eu, în semn de uluire. Tu te-azi ce vorbești? Asta e... o hotărâre majoră! Îmi trebuie timp să mă gândesc.

El dă din cap înțelegător, mestecând în ceai, și îmi dă de înțeles că e serios. Vorbește serios!

— Nu știu mai nimic despre această țară mică, și cu atât mai puțin despre orașul de care ai pomenit. Măcar dacă era în capitală! Nu știu, trebuie vorbit și cu familia. Tu ai vorbit cu ai tăi, sunt de acord?

Deodată, un pescăruș zboară foarte aproape deasupra noastră și ne distrage atenția. Încă uluit de hotărârea lui Onur, mă uit mecanic spre mare, în direcția în care a luat-o pasărea. Apoi mă întorc spre prietenul meu, cel care, evident, și-a pierdut mințile, și Onur începe să vorbească:

— Tatăl meu îmi va da partea mea, așa cum mi-a promis. Dar știi că eu sunt singurul băiat al părinților mei, și sunt destul de dezamăgiți de mine, îmi reamintește el cu glas scăzut. Offf, simt că o să înnebunesc tot căutând soluții, dar nu am încotro.

Își masează tâmplele cu vârful degetelor, părând, într-adevăr, un om distrus.

— Dar de ce nu vine ea în Turcia?

— Nicio șansă, frate. E exclus. Tatăl ei e un om autoritar, n-o lasă să se mute aici.

Rămân fără cuvinte pentru câteva secunde. Onur pare destul de hotărât în ideile sale. Trag încă o dată un fum din narghilea, și de-abia acum constat că are aromă de măr. Nu fumez decât rareori, când sunt nervos sau când ies la

o narghilea cu prietenii. Acum chiar am nevoie. Mă uit pierdut la fumul pe care îl scot, gândindu-mă la propunerea lui Onur. România... țara lui Dracula... piața afacerilor... fete frumoase... Toate aceste lucruri mi se învârt în minte ca un carusel și mă ademenesc la visare. Ori asta, ori să lucrez la magazinul tatălui meu. Oare cum ar fi dacă... aș risca?

Septembrie 2008

A trecut mai mult de un an de la discuția cu Onur de pe malul Bosforului și până la concretizarea visului său, care a devenit și al meu. Până la urmă, a reușit să mă convingă să îl urmez într-o țară străină.

Astăzi se deschide oficial Mall of Iași și, prin urmare, și restaurantul meu. Cu toate că am venit împreună cu prietenul meu în România, am investit în afaceri diferite. El și-a deschis un restaurant cu specific turcesc într-o zonă centrală a Iașului, în timp ce eu am ales să cumpăr franciza englezească Best Burgers. Deși e sfârșit de septembrie, soarele strălucește pe cer, și e foarte multă lume curioasă de noul centru de cumpărături. Restaurantul meu îi așteaptă cu baloane albe și albastre, culorile brandului, iar echipa mea, în frunte cu Gabriela și Mihai, așteaptă cu entuziasm primii clienți. Gabriela e prim-manager și e mâna mea dreaptă. Am știut de la început că pot avea încredere în ea: avea experiență în domeniul fast-foodului, și e o fire ambițioasă și muncitoare. Mihai, manager secund, nu are atâta experiență ca ea, dar e priceput la calculatoare și mă ajută cu munca tehnică mai mult. Ambii manageri poartă cămașă albastru-deschis și pantaloni negri, fără șapcă, iar restul echipei poartă îmbrăcăminte și șepci cu logoul francizei, în culorile alb și albastru. Fiecare angajat este ales de mine, prin interviu, în special studenți sau absolvenți entuziasmați, tineri și harnici.

La deschidere au venit Onur, iubita lui, Alexandra, dar și sora ei, Elena, precum și părinții celor două fete.

Tatăl lor, domnul Popa, e un influent om de afaceri din Iași și totodată un om deosebit, pe care îl respect foarte mult. De asemenea, el m-a plăcut din prima clipă și datorită dânsului am reușit să-mi deschid acest restaurant, împrumutându-mi mai mult de jumătate din banii necesari. Soția sa este o doamnă de treabă, blândă și zâmbitoare, iar fiica lor cea mare, Alexandra, este studentă la Medicină. Se pare că cei doi porumbei așteaptă să termine și ea facultatea înainte de a se căsători.

Elena este fiica cea mică a familiei Popa. Am devenit buni amici în primele luni în care am stat aici, timp în care m-a învățat româna. E studentă și ea, la Facultatea de Psihologie. Cred că relația noastră evoluează spre ceva mai profund, deși nu sunt foarte sigur că asta e direcția bună. Dar o să las timpul să decidă.

Primul meu client este chiar ea și, bucurându-mă, îmi spune de după tejea:

— Felicitări, Ilhan! Ai reușit! Sunt foarte mândră de tine.

Înainte de a apuca să-i mulțumesc, intervine Gabriela, care, probabil din cauza emoțiilor și a unui fel excesiv de profesional, vrea să-și servească primul client ca la carte:

— Bine ați venit la Best Burgers! Cu ce vă putem servi? spune ea, fapt pentru care este răsplătită cu o privire nu tocmai binevoitoare din partea Elenei, pentru că ne-a întrerupt.

O las să-și facă treaba și, după ce preia comanda, ies din restaurant pe ușa din spate, a personalului, pentru a sta puțin cu Onur și familia Popa de vorbă. Încep toți să mă felicite și domnul Popa îmi strânge mâna bărbătește, spunând:

— Mult succes de acum înainte! Să te ții de treabă.

Sunt onorat de cuvintele și prezența sa. Acest om m-a ajutat enorm și îi voi fi veșnic recunoscător.

— Mulțumesc, domnule, așa o să fac!

Îmi sun familia din Turcia cu apel video și reușesc să-i văd și pe ei. Mama plânge în telefon, iar tata nu încetează să spună cuvinte de laudă. M-au încurajat dintotdeauna în tot ce am vrut să fac, deși le-a venit greu să se despartă de mine. E și sora mea mai mare acolo, așa că îi arăt baloanele nepotului meu de 5 ani. E bucuros și-mi spune că-i e dor de mine. Adevărul e că și mie îmi este dor de ei.

Închid telefonul, căci lacrimile ce-mi veneau în ochi amenințau să strice bucuria acestei zile, iar Onur vine lângă mine și mă bate prietenește pe umăr, spunându-mi:

— Emin ol ki en iyi kararı aldın, kardeşim¹.

Mă uit la Elena, care în acest moment își pudrează nasul într-o oglindă, mă uit la fețele lucrătorilor mei, care sunt la fel de entuziasmați ca mine, la baloanele pe care i le-am arătat nepotului meu, și-mi spun și eu în sinea mea: a fost o decizie bună...

---

1. *Fii sigur că ai luat decizia cea mai bună, frate.*